

— Който пие, той не хленче, а който не хленче, той си държи языка задъ вжбитѣ. Това е велика добродѣтель. За нашиятъ братъ-казакъ бѣбрепнето е лоша приламка. По-добръ е да ѣдемъ, да пиемъ и храбро да се биемъ, а пъкъ ако не искашъ да се карашъ, тогава стой въ къщи съ жена си и лущи раци.

На улицата прѣдъ казипото разговаряха двама казаци, а около тѣхъ сповяха на-горѣ на-долу тѣлни хора отъ различенъ родъ и племе.

— Богъ да ти е на помощъ, векиль-онбаши. Векиль-онбашията Петръ Катърджията се усмихна.

— Но въ какво Богъ да ми помага?

— Скоро ли ще се поздравимъ съ тебе съ косматата ржка?

— Не зная; нѣкакъ си работата ще се устрои. Ще помоля чаушива за кумъ.

— Кумъ ще ти бѣдѣ, ти си славенъ казакъ, само глѣдай да не би твоята Богданка да я сгодятъ безъ врѣме.

— Какъ така?

— Отдадохте я вий. приятелю, подъ настойничеството на глутници, по-лоши даже отъ глутниците, тѣ баремъ ще я изѣдѣтъ, и свършена работа, а тѣзи дяволкини ще извиятъ и главата и сърдцето, както сами себе си сж извили.

— Защо ти, Чаушъ, се сърдишъ, видишъ тѣ сж офицерки.

— Хубави кукли — маймуни! Нима на такива прилича да бѣдѣтъ офицерки? Нима у насъ сж такива офицерките? Видѣлъ си ти какви сж у насъ офицерските, такива голѣмливи, щото да ти е драго да ги глѣдашъ. Виждана работа ли е да се обѣдѣтъ, позволи ми да кажа, като нѣкои биволици, или да се напиватъ като бурлаци? Тѣхните думи сж сладки, любезни, — изъ кожата си ще излѣзе чловѣкъ за да имъ послужи; ако ли пъкъ поблагодарятъ съ усмивка, това е все едно като да имашъ купъ злато. Ами тия какво сж? Тфу! Кръската, пѣятъ, каратъ се по-между си, сѣкашъ че ли сж вар-